

Όταν ο κόσμος συστέλλεται στις
συγγενείες του, ή μητέρα μου
τό βλέπει όπως κι εγώ.

Γεννήθηκε, μὰ τὴν ὑπομένω
Αὐτὸ τὸ ἄλογο ἦταν μιὰ δυνατὴ δικαιολογία!
Ἦ ἔνταση τῶν ποδιῶν του! Τὸ ὕψος
τοῦ τεράστιου κορμιοῦ του!

Τώρα λοιπὸν μ' ἀπορία τὸ βράδυ, στὴν
τελευταία μικρὴ εἰσοδο τῆς νύχτας,
ἡ μητέρα μου τὸ φωνάζει κι ἐγὼ
τὸ φωνάζω πατέρα μου.

Μὲ θυμωμένο πρόσωπο, χωρὶς κανένα
δικαίωμα, μὲ ὀρηκτικότητα καὶ
ἄγνοο ὄραμα—καὶ μ' ἕνα μεγάλο
ἄνεμο πᾶμε καβάλα.

Ὁ τεχνίτης

Ἄν ἦταν τώρα νὰ πῆσουμε
στὰ ἐπιμόνα γόνατά μας
καὶ νὰ βουλιάξουμε σ' ἀνάπαυση, μὲ τὸν
ἑαυτὸ μου βουλιαγμένο στὸν δικὸ σου, τότε

τί θὰ μᾶς κρατοῦσε
μαζὶ ἄλλο ἀπὸ ἀδιάφορο
βάρος. Πιστεύεις
ἀγάπη, καὶ πόσο;

Μιὰ δικαιολογία

Κάθε κίνηση
εἶναι κοινὴ, ἕνα
μαῦρο σκυλί, πὸ φωνάζει, ἕνας
ἄνθρωπος, πὸ φωνάζει.

Ἄλα ἴδια, ἄνθρωποι
ἢ πράγματα μεγαλώνουν
καρφωμένα μ' ὅ,τι
τοὺς συμβαίνει.

Ρίχνω μιὰ πέτρα.
Χτυπάει τὸν τοῖχο,
χτυπάει ἕνα σκυλί,
χτυπάει ἕνα παιδί.

Τὰ αἰσθηματικὰ μου
δνόματα γιὰ χρόνια
καὶ χρόνια πρὶν, ἀπὸ
κάτι πὸ δὲν ἔγινα.

Ἄν κοιτάξω
στὸν καθρέφτη,
τὸν τοῖχο, ἐγὼ
βλέπω τὸν ἑαυτὸ μου.

Ἄν προσπαθῶ
γιὰ πὸ καλὰ
καὶ πὸ καλὰ, ἐγὼ
κάνω τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ἄς σὲ χτυπήσω.
Θὰ πονέσει;

Τὸ πρόσωπό σου εἶναι χτυπημένο
ἔτσι κι ἄλλιῶς.

Γιὰ τὸ νέο χρόνο

Ἄπὸ κάτι πὸ ν' αἰ μὲς στὰ δέντρα
καὶ κοιτάζει κάτω ἐμένα

ἢ ἄλλιῶς ἕνα ἀνακριβὲς σημάδι
ἀπὸ μιὰ μακρινὴ καὶ φτειαχτὴ τρυφερότητα—

μιὰ γυναίκα πὸ μὲ προσπερνᾷ
καὶ πὸ δὲ θὰ μὲ μελετήσῃ—

πράγματα πὸ ἔχω προσπαθῆσει νὰ πάρω
γιὰ νὰ φτειάσω μ' αὐτὰ κάτι

ἄς ποῦμε ἕνα παιγνίδι γιὰ τὰ παιδιά μου
καὶ μιὰ ἱστορία πὸ ἤσυχια νὰ ξεχαστεῖ.

Ἄ Θεὲ μου, στείλε μου ἕνα οἶον
πὸ νὰ μπορῶ νὰ θυμᾶμαι πὸ συχνά.

Διατήρησέ με, βλέπε με,
ἄσε με νὰ κοιτάξω,

Ἄντας ἀβέβαιος, εἶναι μιὰ μοῖρα
νὰ μὴν κάνω τίποτα σωστά.

Νταίηβιντ Γουάγκονερ (1926)

Οἱ ποιητὲς συμφωνοῦν νὰ κάτσουν
ἤσυχτοι κοντὰ στὸ τέλμα

Κρατοῦν τὴν παλάμη τους πάνω στὸ στόμα
τους

Κι ἀτενίζουν τὴν ἔκταση τοῦ νεροῦ.
Ἄτι μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ ἔχει κίολας εἰπωθεῖ:
Χτυπήματα φωτὸς σὰν τῶν ποδιῶν τῶν ἐρω-
διῶν στὰ ψαθόχορτα,
Λάσπη ἀποκάτω, βάρτραχοι ξαπλωμένοι ἀκόμη
διῶν στὰ ψαθόχορτα,
Λοιπὸν, οἱ ποιητὲς πρέπει νὰ κάτσουν ἤσυχτοι.
πὸ βαθιά.

Ἄμως οἱ ἄκρες ἀπ' τὸ στόμα τους μορφαίνουν
πὸ πέρα ἀπ' τὰ χέρια τους.
Καρφώνουν τοὺς ἀγκῶνες τους λοξὰ μέσα στὸ
βράδυ,
Σκόδουν, κι ἀρχίζουν τὸ ἀρχαῖο κόσασμα.

Φίλιπ Λαμάντια (1927)

Εἶμαι ἐγκληματίας

Εἶμαι ἐγκληματίας ὅταν τὸ σῶμα σου εἶναι γυ-
μνὸ πάνω στὸ σύμπαν

Εἶμαι κοντὰ γιὰ νὰ σοῦ κλέψω τὰ σκυλόδοντα
τῆς ἀγάπης σου τὰ ἐγκαταλειμμένα μπρὸς
μου.

Μέσα ἀπ' τὶς πυκνὲς πτυχὲς ἑνὸς τροπικοῦ
κρεβατιοῦ
σφαίρες μέσα σὲ δάκρυα πέφτουν γρήγορα
πάνω στὶς πληγωμένες σου παλάμες:
μάτια πὸ ἀναλόουν δηλητήρια